

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 202.

Sjette Sessions anden Samling.

65de Møde.

Løvedagen d. 24de Marts.

(Forts.)

Grundtvig (forts.): Herom skal jeg da foreløbig ikke tale videre, da Ulykken jo forsaavidt er skeet, som Regjeringen har forlangt og Rigsdagen har indrømmet, at Danmark skal have Fællesskab med Holsteen baade om Regjering, Krigshær, Flaade, Soldvæsen og Pengevæsen og om Forholdet til de fremmede Magter, et Fællesskab, som for mine Dine nødvendig vil medføre en glennemgribende politisk Afhængighed af Tydskland og det tydske Forbund, saa at, naar man endda bliver ved at tale om et dansk Rige og om et dansk Folk, da er det politisk talt kun en tom Titel, ligesaa tom en Titel, som den vor Konge fører af de Venders og Gothers. Jeg maatte derfor spørge mig selv, hvad er der saa Mere at tabe, at spørge og tale om, naar det ældgamle, ingenlunde af de ringeste eller mindst bekendte Kongeriger er nedsunken til en Provinds i et Monarchie norden for Elben, som hvad enten man kalder det derefter, eller hvad man kalder det, nødvendig maa tabe sig i Tydskland, naar det fribaarne danske Folk er nedsunken til at skulle kæmpe og trække for fremmede og fjendtlige Diemed! hvad er der da at vente af Fremtiden, da denne Fornedrelse ikke engang er indtraadt, som ellers sædvanlig i Verdens Historien, som en bitter og nødvendig Frugt, i alt Fald indtil videre, af forgjæves Anstrængelser for at bevare Friheden, og af gjentagne afgjorte Nederlag; men

da det indtræder til Trods for et Mod og en Lykke, som Europa beundrede, saa det skal huskes isaalænge, der er en dansk Historie til, at Riget og Folket hogstavelig, kraftreve sig, hvad de heltmodigt havde tilkæmpet sig. Nu, det er ikke Stort, hvad jeg hertil kan svare, ikke stort Mere, end hvad de, der ikke bryde sig om Danseheden, ofte have villet trøste os med, at, selv naar Fædrelandet forsvandt, saa laae dog Jorden lige fast, selv naar Folket gik under, saa blev der dog Befolkningen tilbage, og, at selv, naar vi tabte vort Moderemaal, saa beholdt vi jo dog Munden, og klagede altsaa over heelt Skind! Jeg har ikke stort Mere at svare, men der er dog Noget, som alligevel under gunstige Omstændigheder kunde blive til Meget, og kunde komme til at gjøre stor Forskiel, og dersom jeg ellers har Ret i den Tro, at der dog endnu er et dansk Folk til, skjøndt det skjuler sig, og at det skjuler sig igrunnen ikke af Feighed eller af Magtesløshed, men kun af Mangel paa Oplysning om, hvorledes Sagen virkelig har staaet og staaer endnu, det skjuler sig kun, fordi det fra alle Sider har hørt, og har troet hvad det hørte fra alle Sider, at der hængte et grueligt Uveir over dets Hoved, saa det var Daarskab at trodse, et grueligt Uveir under Navn af den „europæiske Nødvendighed“, men at dette Uveir vist snart vilde trække over, og, naar det kun sad saa stille som Muus, et gjøre det videre Skade. Har jeg nemlig Ret deri, da kan der ogsaa med Guds Hjælp og med god Lykke vindes meget for den danske Sag, som selv de Fremmede have maattet kalde god og retfærdig; Sagen kan vindes endnu, naar den danske Befolkning uden, som i Slesvig, at blive